

А. А. Мей.

Чучулига.



Азъ искамъ да ви кажа нѣколко думи не за тази чучулига, която наричаме качулатка. Тя и зимѣ е по насъ. Нея дѣцата и възрастнитѣ ловятъ за ядене. Азъ любя пѣргавата сѣщинска полска чучулига, която бѣднитѣ градски жители никога не виждатъ, чучулига веселяща нашата душа прѣзъ ранната пролѣтъ. Тя прѣхвърква къмъ насъ пролѣтъ твърдѣ рано, обикновенно въ срѣдата на мартъ, когато почти на всѣкъждѣ още лежатъ снѣгове и въ коларския пѣтъ тече вода. Гледайте! Въ гората едва скопнѣло около дърветата и намѣста израснала трѣвица. Влаженъ, чистъ и сладъкъ въздухъ освѣжава полята. А чучулигата нѣйдѣ въ вишинето извива трепетенъ гласъ.

Подигнете глава нагорѣ и вие ще видите високо на небето една черна точка. Това е чучулигата. Тя е малка желтосива птичка съ качулче на глава, твърдѣ подвижна, съ голѣми тъмни и живи очи. По полето тя бързо бѣга, често издава тихи звуци. Спрѣ ли се, върти глава и пакъ прѣхвърква, като подбира храна. Послѣ повторно съ звѣнливъ трептящъ гласъ се издига въ поднебието.

Еднажъ въ края на априлъ, разхождайки се по полето, намѣрихъ гнѣздо на чучулига. То бѣ свито въ миналогодишната жѣтва въ малко трапче, изринато въ земята отъ конско копито. Гнѣздото бѣше постлано съ мекка изсъхнала трѣва и сламица. Въ него имаше 4 свѣтло-сиви яйчица съ кафяви капчици.

Отъ ранна пролѣтъ до срѣдата на юлий чучулигата безъ умора пѣе своитѣ пѣсни. Тя още пѣе даже и когато въ задушното поле отъ всѣкъждѣ се лѣе трѣскавична буря, кога повечето птици вече сѣ прѣстанали да пѣятъ, а надъ ливадитѣ при блѣдно-свѣтлия отблѣсъкъ на нощта мъглитѣ вече не придаватъ своитѣ чудновати фигури.